

לזיכרו של אהרון מנור מבאר שבע 4X-ANZ מפי הרעייה, חברים וחברים לטיסה

את ארה'לה מנקוטה (מנור) אני מכיר כילד קטן מקרית חיים.
למדנו יחד בבי"ס יסודי "ארלזרוב" עד גמר כיתה ח'. ארה'לה היה מהשובבים החיוביים.
ילד ערני, קונדס ובעיקר חייכן
המורים השמרניים של אז התייחסו בחומרה לצדדים השובביים שבו, אבל אנחנו, חבריו
הכרנו את מעלותיו.
ארה'לה ואני רקדנו ביחד כילדים בלהקת ריקודי העם של בית הספר, שחוללה בכל שנה
במצעדי המחולות המפורסמים של עריית חיפה. היינו כמה בנים בודדים שלא התביישנו לתת
ידיים, לשלב מותניים ולרקוד עם הבנות.
סיימנו את בית הספר היסודי וכאן נפרדו לכאורה דרכינו. אבל המשכתי לעקוב אחרי ארה'לה
שהגשים ויצא עם גרעין הנח"ל להגשמה. מאוחר יותר החזקתי לו אצבעות מרחוק וללא
ידיעתו, כשהוא התקדם במעלה קורס הטייס (אני הייתי בקורס כשנה לפניו אך לא סיימתי).
התאכזבתי כהוגן לשמוע שגם ארה'לה נאלץ לפרוש מהקורס. . . . ושוב לא שמענו ולא
נפגשנו שנים על שנים. ופתאום, לפני כ- 4 שנים נפגשנו שוב.
שני טייסים פרטיים יוצאים לראליי מטוסים לאיי יוון. כשהזדהינו שוב, נפלנו ללא בושה זה על
צווארו של זה. החיוך של ארה'לה נשאר כשהיה, אבל השובבות הילדותית התחלפה בבגרות
ואחריות לילדים ולאישה "הקטנה" והאוהבת.
בילינו יחד באיי יוון, טסים מאי לאי, מבקרים בחופים המופלאים ומגלים את מערת הנטיפים
בכרתים.
חזרנו לארץ והבטחנו לעצמינו לשמור על קשר. אך כמו תמיד החיים סוחפים יותר ולא בדיוק
הצלחנו לעמוד בהבטחה.
ואז טלפנה אלי אסתי והודיעה לי. . .
עבר זמן, טסנו במטס לזכרו של ארה'לה, שוב לאיי יוון, ביקרתי בבית הוריו וסיפרתי להם
מחוויות הילדות המשותפות שלנו, טסנו אל אסתי לבאר-שבע,

אבל ארה'לה כבר לא אתנו.

דרור ארצי
14/4/2003

הייתה בו אהבה לטייס, כזו שבגללה, בהיותו אב צעיר ליווה והשתתף בכל מאודו בפעילות הטיסנים של בנו בכורו.

יותר מאוחר, כשהתאפשר לו, פינה לו את הזמן ואת הכסף ללמוד טייס ובאותו רגע, כשהיה לו רישיון טיסה, לא הפסיק לבדוק את נושא השותפות בבעלות על מטוס.

הוא ידע שרק כך יוכל לממש את אהבתו זו וגם זה הגיע. כאן גם אני נכנסתי לטייס כצורך למימוש חלום ישן שלי. מובן היה לי שללא אהבתו לטייס ועקשנותו לממש את אהבתו זו, חלומי לא היה מתגשם. טסתי אותו רבות, ראיתי אותו חי את חוויית הטיסה, בכל פעם מחדש, ראיתי אותו מתעקש ולא מוותר על חוויות אלו.

באחד המטסים שהאגודה ארגנה לירדן, נתקענו בשדה דב ולא יכולנו להצטרף למטס. הוא דאג למטוס חלופי, לאישורי טיסה חריגים בארץ ובירדן ובסוף, הגענו לעמאן באחור של כעשר שעות והצטרפנו ליתר.

המטס האחרון אתו היה לאיי יוון ביולי 2000. במטס זה תפקדנו כצוות נווט - טייס, לחילופין. זו הייתה אחת הטיסות המדהימות של חיי. לתפקד במחיצתו לביצוע משימה שהוא רצה, היה חלום מעולם אחר.

אני עדיין ממשיכה לטוס והוא חסר לי כמעט בכל טיסה וכל פעם מחדש.

אסתי מנור

את אהרל'ה ואסתי הכרנו במטס האגודה ליוון בשנת 2000.

חברי האגודה, השניים, מבאר שבע הרחוקה והחמה.

איש שקט היה אהרל'ה, לא כמונו, שאר הטייסים. נעים הליכות, מסודר, מאורגן ודייקן.

הגיעה שעת ההכנות לטיסה.....האיש במטוס ANZ. הוותיק, בו היה שותף. מארגן, מכין את

המטוס, מלטפו כאילו היה כלבלב קטן, מתאם עם אסתי, אישתו הטייסת, חלוקת תפקידים

וממריא...בזמן, ללא רעש ובדיוק לפי הוראות הבקרים.

קצת מרוחק היה, מכולנו, הרעשנים. לדבר איתו היה צריך להוריד טון, להרצין

במעט....ולדבר.

אלו שהכירוהו מקרוב יותר, בוודאי הכירו עוד צדדים חיוביים שבו. אנחנו נהנינו מחברתו

באוויר, בים(כשירדנו לחוף, באיי יוון) וביבשה, בין הטברנות שבאיים.

את אסתי מנור, פגשנו שוב במטס שערכנו לאיי יוון בשנה שלאחר מכן.....אמיצה האישה.

הקדשנו את המטס לזיכרו של אהרל'ה....אסתי הצטרפה כטייסת \ מפקדת המטוס שלהם

וטסנו ביחד, כמה מטוסים, בין איי יוון המוכרים....

חבל שהלך מאיתנו.....יהי זיכרו ברוך

צביקה ברק